

Naket och ärligt om systerskapet

Publicerad 13 oktober kl. 13:20

Elin Berge

Sara Gallardo, Mia Westin och Anna Söderling medverkar i Bastuklubben som nu går ut på turné.

Ögonblicksteaterns Bastuklubben rör sig i de förtroliga sfärerna men tillåter det att bränna till i systerskapet, skriver Marit Strandberg.

Västerbottens-Kuriren

redaktion@vk.se

Teater

Ögonblicksteatern

Bastuklubben

Medverkande: Sara Gallardo, Anna Söderling, Mia Westin

Manus och regi: Johanna Salander

Fast och rörlig bild: Alexandra A. Ellis

Producent Hanna Sjögren/Jenny Simm

Det är en kall höstafton och vid premiären av Ögonblicksteaterns Bastuklubben utanför Väven blir Stora hotellet en fond av ljus mot den svarta himlen ovan. Publikskaran har bänkat sig med täckbyxor och varm saft framför den ångande bastuvagnen där kvällens föreställning skall utspela sig och spelplatsen känns både enkel, unik och magisk på samma gång.

Under föreställningens 45 minuter får vi på ett både naket och ärligt sätt ta del av huvudpersonernas hemligheter, längtan och rädslor. Sara Gallardo, Anna Söderling och Mia Westin gestaltar de tre karaktärerna som befinner sig i tre olika faser av livet. Vi har småbarnsmamman träffsäkert skildrad av Sara Gallardo, den nyskilda, ärligt skildrad av Mia Westin och hon som snart skall gå i pension gestaltas av Anna Söderling.

Samtalen rör sig i de intima förtroliga sfärerna och skulle kunna sammanfattas med sex, kropp, kärlek och kamp. Kamp för överlevnad, kamp för att få älska den en vill och kamp för att få leva ut sin njutning.

Småbarnsmamman berättar många igenkännbara episoder från samlivets problematik sedan småttingar kommit in i bilden och sin längtan efter fler barn, den frånskilda om nya unga älskare som med fördel skarvar lite uppåt om sin ålder och hon som skall gå i pension berättar om sin längtan att få bestämma själv över sina dagar men också om rädsla att bli ensam. För även om hon slitit hårt och alltid funnits till för andra både på jobbet och även på sin fritid som ensam förälder, så är jobbet en stark tillhörighet.

Bränner till gör det när systerskapet visar upp en reva då den nyss frånskilda och kanske den kärvaste och ärligaste av dem river ifrån, hormonstinn av klimakteriet och tycker att småbarnsmamman får för mycket plats i samtalen: ”Det är för fan inte lättare för att man blir äldre. Varje kapitel har sina utmaningar” och den äldre, alltid så förstående sjuksköterskan får också sin dos: ”om du skall ge alla andra plats så får du ju finna dig i att gammkärningar hamnar i marginalen.” Ett uppfriskande inslag då annars systerskapet hade kunnat kännas alltför romantiserat.

Alexandra A Ellis fotoutställning som efterföljer förställningen och vill utmana vår blick på hur den kvinnliga kroppen avbildas bör inte heller missas.

Marit Strandberg